

Arrest

nr. 117 475 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DIERCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 20 december 2012 een asielaanvraag in. Zij bleek in het bezit te zijn van een visum type C afgeleverd door de Spaanse autoriteiten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 30 januari 2013 de Spaanse autoriteiten, gelet op artikel 16.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de overname van verzoekende partij.

1.3. De Spaanse autoriteiten deelden op 7 februari 2013 mee het overnameverzoek in te willigen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 maart 2013, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (...)van nationaliteit te zijn : Armenië die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.4 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. Betrokkene vroeg op 20.12.2012 asiel in België. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 28.12.2012 dat hij in november 2010 uit Armenië vertrokken is en met het vliegtuig naar Rusland is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij in Rusland gebleven is tot 18.12.2012. Op 18.12.2012 heeft hij Rusland verlaten en is hij via Wit-Rusland en enkele onbekende landen naar België gereisd, waar hij op 20.12.2012 arriveerde. Betrokkene reisde samen met zijn minderjarige zoon Hovhannisyán Razmik. Na consultatie van de Vision-databank (H-formulier) blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten een visum ESP002891551 (type C) geldig van 26.01.2012 tot 26.07.2012 werd afgeleverd. Rekening houdend met bovenstaande informatie werd op 30.01.2013 een overnameverzoek op basis van art 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343 van 18.02.2003 aan de Spaanse autoriteiten verstuurd. De Spaanse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 07.02.2013 weten dat ze akkoord gaan om betrokkene over te nemen. Tijdens het verhoor d.d. 28.12.2012 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelde dat België niet zijn keuze was, maar dat hij gewoon naar België werd gebracht. Hij stelt dat hij in België wil blijven. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Er moet worden opgemerkt dat de Spaanse instanties met hun akkoord van 07.02.2013 instemden met de terugname van de betrokkene. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. We wijzen er ook op dat Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering kent. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding van problemen inzake zijn gezondheid. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen betreffende de gezondheid van de betrokkene aangebracht. Een terugkeer naar Spanje kan

door onze diensten worden georganiseerd. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.4 van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Het staat niet ter discussie dat de Spaanse autoriteiten op 7 februari 2013 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij en het overnameverzoek van verwerende partij inwilligden.

In casu dient derhalve rekening te worden gehouden met de bepalingen van de artikel 19.4. van de verordening 343/2003/EG dat luidt als volgt:

“De asielzoeker wordt overeenkomstig de nationale wetgeving door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.”

Artikel 19.4. van de verordening 343/2003/EG bepaalt verder:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep met een schorsende werking instelde, dat zij gedetineerd werd of dat zij onderduikt.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat door het verstrijken van de termijn van zes maanden sedert 7 februari 2013 de rechtstoestand van de verzoekende partij gewijzigd is, aangezien de Spaanse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische autoriteiten en de verzoekende partij gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag in België kan verblijven.

Ter terechtzitting benadrukt de raadsvrouw dat de verzoekende partij volhardt in haar belang. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat de vernietiging van voormelde beslissing de verzoekende partij nog enig voordeel kan opleveren en dat zij een actueel belang heeft bij deze vernietiging.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER